

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

Però abans portarem dos xais

La història de l'esport d'elit a terres de Girona està plena de patacades futbolístiques i basquetbolístiques. L'embargament del Palamós i la desaparició de la UE Figueres i del CB Girona són ferides que s'estan intentant curar tot just ara. Ara bé, el que hauria de ser l'hospital de referència per tancar l'hemorràgia està protagonitzant guions dignes de la sèrie *A cor obert*. En canvi, uns quilòmetres més al sud-est, un CAP de poble, amb dos metges vinguts de fora fa uns anys, desperta la curiositat dels pacients de la zona per la seva bona praxi. El CAP és la Unió Esportiva Llagostera i els seus doctors Caparrós i Elis són l'entrenador, Oriol Alsina, i la que és la seva dona, la presidenta de l'equip, Isabel Tarragó.

Oriol Alsina era un prometedor davanter maresmenc de Tercera Divisió que a principis dels 90 va aterrar en un ambiciós Llagostera a Primera Regional. El fruit de l'ascens no va arribar, però Alsina va sembrar una llavor a la població. Una dècada després el Llagostera malvivía a Tercera Regional i Alsina liquidava la seva carrera després d'una greu lesió de genoll amb el Sils. La necessitat d'uns i el desig de continuar vinculat al futbol de l'altre van segellar la unió. Alsina va agafar el Llagostera i a la primera temporada el va fer pujar a Segona Regional. A l'altre costat d'una llarga recta, a Cassà, van convèncer-lo perquè repetís l'èxit del veí, i Alsina va complir ascendint el Cassà B.

Tot aquest currículum incloïa també moltes hores en cotxe, perquè Oriol Alsina encara vivia al seu Arenys de Mar natal. Mentrestant, l'empresa tèxtil de la seva dona, Isabel, expandia l'activitat i es veia

Oriol Alsina, l'entrenador del Llagostera, i Isabel Tarragó, la presidenta, són parella. ÀNGEL GARRETA

amb la necessitat d'un nou espai. La diferència de preu d'una nau al sud del Gironès respecte al Maresme i les aventures futbolístiques d'Alsina havien de tenir una conseqüència lògica. L'empresa es va traslladar i els Alsina-Tarragó es van establir a Llagostera. El 2004 Oriol Alsina tornava a dirigir la Unió Esportiva i Isabel Tarragó acceptava ser-ne la presidenta el 2008. La resta és història, però, ¿com s'ha escrit, aquesta història?

"Segurament tinc molts defectes, i molts més que no sé veure", explica Alsina, que és oficialment un ajudant des de l'ascens a Segona B. "Sí

Llagostera
El tècnic i la presidenta són parella i duen el club amb humilitat

que em considero un bon gestor de grup, algú que fa pinya. El que faig és per al bé de l'equip, i treballo perquè qui vingui ho assumeixi. Encara que sempre preguntem pel vessant personal del jugador abans de fitxar-lo, a mesura que vas pujant el club va perdent el caràcter de família. El jugador veterà vol continuar competint a bon nivell però tranquil, i el jove vol començar a despuntar. I aquí intentem que sigui així". El bé de l'equip inclou fer-se expulsar a Manacor, traient-se la roba, per esgarapar minuts amb un 0-1.

"La gent que ve al camp està bolcada, però és poca", apunta Tarragó.

"Amb l'aportació dels socis i aficionats cobrim el 10% del pressupost: de vegades sembla que qui ho valora més és qui ho veu des de fora. Els directius tenim molta feina buscant nous patrocinadors, perquè la meua empresa no aporta tant com molta gent pot pensar. I de les institucions... Sabem quin és el context, però ens agradaria que tots els clubs rebéssim el mateix suport, i no que alguns de la nostra Lliga comencin amb una ajuda important i nosaltres no. Però nosaltres continuem mirant que el dia que no hi siguem el club es pugui mantenir, que arribem nets de deutes a final de temporada i que complim amb els jugadors. I de moment, ho aconseguim".

Pit i collons

A Tarragó i Alsina no els reca reconèixer que el Llagostera és encara un petit club de poble en què l'acollida al rival és humil. Però aquesta filosofia fa difícil no empatitzar-hi. "Els deu primers partits de cada volta són contra els rivals més potents del grup", recorda Alsina. "És quasi impossible que arribem a dalt, i encara més que pugem. Però si passa, pit i collons". I sí: un ideari així és fàcil de construir al voltant d'una taula. I dels xais. "Un soci en un dels ascensos em va regalar un xai. En vam fer tanta broma que vam passar a fer-ho tot amb xais", diu Alsina. "Les multes i les apostes es paguen amb xais, però no del Carrefour, xais de muntanya". Les juntes directives se celebren sopant en un restaurant que també és un dels patrocinadors. I d'allà en va sortir, de la boca d'un directiu, una frase definitiva: "Nois! Divendres tenim junta i és molt important que hi sigueu tots. No pot faltar-hi ningú. Però abans portarem dos xais".